

hoc, quod nunc cessatum in officio est, expleat. Cum tribus regibus, Philippo, Antiocho, Perseo, gessistis bella per hos annos. Ne plus obsit nobis, quod uno bello cessavimus, quam quod duobus bellis pro vobis pugnavimus. Si perseverabitis in ira, tempus a vobis petemus, quo hanc funestam legationem domum referamus. Omnia libera capita, quidquid Rhodiorum virorum, feminarum est, cum omni pecunia nostra naves conscendemus ac, relictis penetibus publicis privatisque, Romam veniemus et, omni auro et argento, quidquid publici, quidquid privati est, in comitio, in vestibulo curiae vestrae cumulado, corpora nostra conjugumque ac liberorum vestrae potestati permittemus, hic passuri, quodeunque patiendum erit. Procul ab oculis nostris urbs nostra diripiatur, incendatur. Hostes Rhodios esse, Romani judicare potestis; est tamen et nostrum aliquod de nobis iudicium, quo numquam judicabimus nos vestros hostes; nec quicquam hostile, etiamsi omnia patiemur, faciemus.“

Juni 1882.

Oversættelse fra Latin til Dansk.

Aeschines, vel acerrimus prudentissimusque oratorum, qui in contionibus Atheniensium floruerunt, in oratione illa saeva, qua Timarchum de impudicitia graviter accusabat, generosum et illustre consilium Lacedaemoniis dedisse dicit virum civitatis ejusdem principem, virtute atque aetate magna praeditum. Populus, inquit, Lacedaemonius de summa republica sua, quidnam esset utile et honestum, deliberabat. Tum exurgit sententiae dicendae gratia homo quispiam turpitudine pristinae vitae famosus, sed facundia praestans. Consilium, quod dabat, acceptum ab universis est, futurumque erat ex ejus sententia populi decretum. Tum unus ex illo principum ordine, quos Lacedaemonii propter aetatem dignitatemque tamquam arbitros et magistros disciplinae publicae verebantur, commoto irritatoque animo exsilit, et „Quaenam“, inquit, „Lacedaemonii, spes erit, urbem hanc et hanc rempublicam salvam inexpugnabilemque diutius esse posse, si hujusmodi hominibus consiliariis utemur? Si proba ista et honesta sententia est, quaeso vos, ne sinamus eandem dehonestari turpissimi auctoris contagione.“ Atque ubi hoc dixit, elegit virum fortitudine atque justitia praeter alios praestantem, sed infacundum, jussitque eum consensu omnium eandem illam sententiam disertum viri, cujusmodi posset verbis, dicere, ut, nulla prioris mentione facta, decretum populi ex ejus unius auctoritate fieret. Atque ita, ut suaserat prudentissimus senex, factum est. Sic bona sententia mansit, turpis auctor mutatus est.

V. Priskonkurrenser.

Til Besvarelse af de for Aaret 1880 - 81 af Universitetet udsatte 13 Prisopgaver*) indkom i Aaret 1881—82 9 Afhandlinger, nemlig en retsvidenskabelig, en lægevidenskabelig, en filosofisk, en historisk, en klassisk-filologisk, en nordisk-filologisk, en romansk-filologisk, en matematisk og en fysisk. Af disse Afhandlinger fandtes den lægevidenskabelige, den romansk-filologiske, den matematiske og den fysiske værdige til Prisen. Den retsvidenskabelige, filosofiske og den klassisk-filologiske Afhandling tilkjendtes der et hæderligt Akcessit. Forfatterne fandtes at være:

af de prisbelønnede Afhandlinger:

Cand. med. & chir. Christian Gram, af den lægevidenskabelige,

Cand. mag. Kr. Nyrop, af den romansk-filologiske,

Cand. mag. C. S. Juel, af den matematiske,

Stud. mag. H. O. G. Ellinger, af den fysiske;

*) Univ. Aarb. 1879—80 S. 887—88.

af den Akcessit tilkjendte filosofiske Afhandling:

Stud. mag. P. A. Rosenberg.

(Forfatterne af den retsvidenskabelige og den klassisk-filologiske ønskede ikke deres Navne offentliggjorte).

Vedkommende Censurers Bedømmelse af de indleverede Afhandlinger lyder saaledes:

I. Den retsvidenskabelige Afhandling. Som Besvarelse af den udsatte Prisopgave i Retsvidenskab: „At fremstille vor Rets Regler angaaende Overdragelse af Ejendomsret over faste Ejendomme i Tiden indtil Christian V.s Lov“ er indkommet en Afhandling med Motto: „Paa Thinge skal man Hus og Jord skjøde.“ I denne Afhandling har Forfatteren i Særdeleshed søgt at begrunde en ny Forstaaelse af Provindsiallovenes Regler om faste Ejendommers Overdragelse. Medens man hidtil har været enig om, at de alle dertil udkrævede en Skjødning, opstiller Forfatteren derimod i Henseende til de herhen hørende Regler en Sondring mellem de ældre Love (skaanske og Valdemars sjællandske Lov) og de yngre (Eriks sjællandske Lov og jyske Lov). I hine forudsætter Ejendomsrettens Erhvervelse efter hans Formening et Salg eller en dermed i Klasse staaende Retshandel, hvorved der sker en Indvordning af Ejendommen, og fuldbyrdes derefter enten ved Skjødning til Tinge eller ved Lavhævd. I de yngre Love er man derimod næppe berettiget til at kræve Salget, skjønt det endnu særlig fremhæves i jyske Lov som Forløber for Skjødning til Tinge, og Regelen i disse bliver da den, at Ejendomsrettens Overførelse sker enten ved Skjødning til Tinge eller ved Overdragelse uden Tinge, som Eriks sjællandske Lov ligeledes kalder Skjødning, i Forbindelse med Lavhævds Erhvervelse.

Denne Forfatterens nye Lære er imidlertid dels uden nogen Hjemmel i Kilderne, hvilket i Særdeleshed gjælder hans Lære om Salget, dels i ligefrem Strid med disse. Exempelvis skal blot fremhæves, at Forfatteren end ikke har søgt at bringe sin Opfattelse i Overensstemmelse med det bekjendte Sted i Andreas Sunesens Parafras IV, 13, der i Almindelighed erklærer Skjødning for nødvendig til Ejendomsrettens Overførelse ved Salg af faste Ejendomme, og lige saa lidt har godtgjort, hvorledes den kan forenes med de Steder i den skaanske og sjællandske Lov, som gaa ud fra, at den Ejendom, paa hvilken Lavhævd erhverves, er skjødet.

Da Forfatterens Fremstilling saaledes er ufyldestgjørende i et Hovedpunkt, der har været væsentlig bestemmende for hans hele Behandling af Æmnet, kunne vi ikke tilkjende Afhandlingen Prisen. Paa den anden Side maa særlig fremhæves som en Fortjeneste ved den, at Forfatteren har henledet Opmærksomheden paa et Par Lovbestemmelser i Reces 1547 § 30 og Reces 1558 § 49, hvis Betydning i denne Materie hidtil ikke synes at være blevet tilstrækkelig paaagtet, og da Afhandlingen derhos helt igjennem er udarbejdet med megen Flid, idet Forfatteren ikke blot har gennemgaaet adskillige trykte Diplomsamlinger, men ogsaa foretaget en Række Uddrag af Ting- og Dombøger, der i to Hæfter ledsage Afhandlingen, tro vi at burde tilkjende ham et hæderligt Akcessit.

Kjøbenhavn, den 13de Marts 1882.

Goos.

H. Matzen.

Deuntzer.

A. C. Evaldsen.

Jul. Lassen.

II. Den lægevidenskabelige Afhandling. Som Besvarelse af Universitetets Prisspørgsmaal i Lægevidenskab for Aaret 1880—81: „En Undersøgelse af Blodet hos Chlorotiske med Hensyn til Blodlegemernes Tal og Størrelse efter egne og andres Undersøgelser“ er kun indkommet en Afhandling med Motto: „The anæmia itself is only a symptom, which in its turn brings other symptoms after it; and in both chlorosis and in the idiopathic anæmia of the adult the anæmia prevails over every other symptom (Coupland)“. Afhandlingen er ledsaget af 6 Protokoller over Forfatterens Undersøgelser samt af 55 mikroskopiske Præparater. Afhandlingen bestaar af tre Afsnit. I det første behandler Forfatteren de ved hans Undersøgelser anvendte Metoder, i det andet de af andre Forfattere iagttagne Forhold angaaende Blodlegemernes Antal, Størrelse og

Form i Chlorose, i det tredje meddeler Forfatteren sine egne Undersøgelser og uddrager Resultaterne heraf saa vel som af tidligere Undersøgelser. Hans egne Undersøgelser ere foretagne hos i alt 22 Patienter og falde alle i Tiden fra December 1880 til Slutningen af Oktober 1881. Foruden disse Undersøgelser af Blodet hos Chlorotiske har Forfatteren fremdeles foretaget endel kontrollerende Undersøgelser hos sunde samt hos sex Patienter med Mavekræft. Til Afhandlingen er føjet 20 Tegninger samt en Række af 7 oplysende Kurver og endelig 22 farvede grafiske Tabeller over alle de foretagne Undersøgelser af Hyppigheden af de forskjellige Størrelser af røde Blodlegemer hos de undersøgte chlorotiske Patienter.

Det maa indrømmes, at Forfatteren har behandlet sit Materiale med stor Flid, og at han meddeler en saa fuldstændig Beretning om dette gennem en klar og nøjagtig Beskrivelse og gennem de vedføjede Tegninger, Kurver og grafiske Fremstillinger, at de Resultater, hvortil han kommer, staa vel oplyste fra hans Side, ligesom de ere sammenstillede paa en god og fuldstændig Maade med andre Forfatters. Medens Opgaven egentlig kun forlanger en Undersøgelse af Blodlegemernes Tal og Størrelse, har Forfatteren ikke ment at kunne lade en Undersøgelse ogsaa over deres Farve ligge uden for sit Arbejdes Omraade, hvilket ogsaa gjør Afhandlingen mere afrundet. Men medens vi saaledes i Almindelighed kunne udtale os fordelagtigt om Arbejdet i dets Helhed, kan det dog ikke nægtes, at det frembyder nogle Mangler. Forfatteren har saaledes i Begyndelsen arbejdet efter en Methode, som han senere har afløst ved en bedre; dog maa det her erkjendes, at den senere fulgte, bedre Methode først kunde komme til Forfatterens Kundskab, efter at han allerede havde begyndt sit Arbejde. Herved er der kommet nogen Uensartethed ind i Arbejdet, hvad Forfatteren i øvrigt selv erkjender. Det maa beklages, at Forfatterens Materiale ikke omfatter et større Antal Chlorotiske, end det gjør; men da han har benyttet alt, hvad vore store Hospitaler have kunnet yde ham i den Tid, i hvilken han har arbejdet, skulde vi dog heller ikke her rejse nogen Anke mod ham; men snarere maatte en saadan rejse imod ham, fordi han ikke har givet en kort Begrundelse af den paa Hospitalerne stillede Diagnose. Der kan nemlig opstilles vægtige Tvivl med Hensyn til Diagnosen lige over for nogle af de benyttede Tilfælde, noget, Forfatteren selv har en Følelse af. Den væsentligste Anke mod Forfatterens Afhandling bliver imidlertid den, at han har benyttet en meget ufuldstændig Methode til Bestemmelse af Hæmoglobinmængden, saaledes som han selv erkjender. Det er kun meget grove Resultater, som kunne indvindes ved denne Methode, og hans Undersøgelser i denne Retning kunne derfor kun tillægges en rent foreløbig Betydning. Da dette Punkt imidlertid ikke bestemt falder ind under Spørgsmaalets Ordlydende, saaledes som for omtalt, skulde vi dog ikke ved den mindre gode Besvarelse af det lade os afholde fra at erkjende Forfatteren værdig til at erholde Prisen, navnlig paa Grund af hans Flid og Nøjagtighed under Undersøgelsen samt paa Grund af det forstandige og klare Ræsonnement, med hvilket han behandler Materialet.

Kjøbenhavn, den 11te Marts 1882.

C. With.

C. Reisz.

C. Lange.

III. Den filosofiske Afhandling. Som Besvarelse af den filosofiske Prisopgave er der indkommet en Afhandling med Motto: „Ex nihilo nihil“. Efter sin Natur viser Opgaven nærmest hen til en psykologisk Behandling, for saa vidt den fordrer en Redegjørelse for, hvad Villie er, eller dog, hvad man in casu forstaar ved Villie. En saadan Undersøgelse maatte føre hen til en Fremstilling af Villiens Ytringsformer, hvorved Anledning var givet til at sammenholde disse med Erkjendelsen og især med Følelsen. I Stedet for at følge denne eller en lignende Vej, ad hvilken gennem indgaaende psykologisk Undersøgelse det aandelige Livs konkrete Fænomener maatte blive belyste, har Forfatteren valgt at behandle Spørgsmaalet metafysisk, hvorved han ikke er undgaaet at komme ind i en abstrakt Formalisme, der mere nærmer sig til et filosofisk Skolesprog, end den egentlig giver en selvstændig Analyse.

Medens vi paa Grund af de nævnte Mangler ikke kunne tilkjende Forfatteren Prisen, have vi dog fundet saa megen Evne til at forme et større Tankehele og saa megen Forstandighed i Behandlingen af abstrakte Begreber, at vi tilkjende ham et hæderligt Akcessit.

Kjøbenhavn, den 11te Marts 1882.

R. Nielsen.

S. Heegaard.

IV. Den historiske Afhandling. Til Besvarelse af den i forrige Aar udsatte Prisopgave i Historie: „At skildre den Bevægelse, der i det 18de Aarhundrede uden for den dansk-norske Stat fandt Sted til at forbedre Bondestandens Kaar og Rettigheder“ er der indkommet en Besvarelse med Motto: „Perseverando“.

Denne Afhandling er skrevet med et vist Liv, og Forfatteren har gjort sig bekendt med forskellige Skrifter, der behandle Spørgsmaal, som mere eller mindre staa i Forbindelse med Opgaven. Men Afhandlingen lider gennemgaaende af Uklarhed i Opfattelsen af den stillede Opgave, og Forfatteren har ikke gjort noget Studium, der har været tilstrækkeligt til en tilfredsstillende Løsning af denne. Selv let tilgængelige Skrifter over det 18de Aarhundredes Samfunds- og Landboforhold, der findes paa vore offentlige Bibliotheker, ere undgaaede hans Opmærksomhed. Ligesom Fremstillingen paa Grund deraf jævnlig har Huller og Mangler, saaledes er den for flere Landes Vedkommende overfladisk, saaledes i høj Grad med Hensyn til Storbritannien og Irland. Der fattes endelig en blot nogenlunde indtrængende samlet Fremstilling af de Sider ved det 18de Aarhundredes ejendommelige Udvikling, der gjør det forstaaeligt, at netop dette Aarhundrede er blevet Tiden for Bondeemancipations Bevægelsen. Uagtet vi anerkjende Forfatterens livlige Opfattelse og Stræben, kunne vi derfor ikke tilkjende ham nogen Belønning.

Kjøbenhavn, den 10de Marts 1882.

F. Schiern.

E. Holm.

C. Paludan-Müller.

V. Den klassisk-filologiske Afhandling. Det forrige Aar udsatte Prisspørgsmaal i klassisk Filologi, der lød saaledes:

„Efter en indledende Oversigt over de ældre Forfatteres Anskuelse om Opdragelsen gives der en dansk Oversættelse og kritisk-exegetisk Kommentar til Plutarchs Skrift *περὶ παιδων ἀγωγῆς*“, har fremkaldt en Besvarelse med et af selve Skriftet taget Motto: *χαλεπὰ τὰ καλὰ*. Oversættelsen er i det hele vellykket; den gengiver Originalen med Troskab og Smagfuldhed, og nogle enkelte Smaafejl svække ikke det gode Totalindtryk. Kommentaren er noget mindre heldig. Det maa indrømmes, at der efter Wyttenbachs Arbejde ikke var Lejlighed til at levere meget selvstændigt nyt, og Forfatteren har da ogsaa for en Del indskrænket sig til at give Excerpter af hans Kommentar, hvad vi anse for berettiget; men han synes ikke at have fulgt nogen bestemt Plan ved Benyttelsen, idet han oftere har udeladt Ting, der havde lige saa god eller fuldt saa megen Ret til at tages med som de optagne, ved hvilke han for øvrigt har vist en forstandig Kritik over for Wyttenbach. Hans egne Bemærkninger vidne ganske vist om megen Flid og Læsning; men han har ikke forstaaet at gjøre det rette Udvalg af det Stof, han har haft samlet, og ubetydelige grammatiske og lexikalske Noter, som ikke høre hjemme i et Arbejde af denne Art, optage for megen Plads. Den tekstkritiske Behandling maatte blive noget vanskelig paa Grund af Mangelen paa et ordentligt Materiale; det maa siges, at der i det hele er ydet, hvad der med de foreliggende Hjælpemidler kunde ydes, og Forfatteren har flere Steder gjort ret træffende Bemærkninger mod den nyeste Udgiver. Men Kommentarens Form er mangelfuld, Fremstillingen er ensformig og trættende, og det latinske Sprog har særdeles slemme Pletter med Hensyn til Ordvalg, Fraseologi og den grammatiske Behandling, som kun for en Del kunne tilskrives en, som det synes, meget fremskyndet Renskrivning. Af samme Fejl i formel Henseende lider, om end i mindre Grad, ogsaa Indledningen, der fra Indholdets Side i det hele er tilfredsstillende.

Paa Grund af de paa pegede Mangler kunne vi ikke erklære Afhandlingen for værdig til den udsatte Pris; men af Hensyn til dens gode Sider og til den Flid og Interesse, som Forfatteren tydelig har udvist, mene vi at burde tilkjende den et hæderligt Akcessit.

Kjøbenhavn, den 9de Marts 1882.

M. C. Gertz.

O. Siesbye.

VI. Den nordisk-filologiske Afhandling. Som Besvarelse af den for 1880—81 udsatte Prisopgave i nordisk Filologi: „Forandringerne i det danske Sprogs Udtale siden Høysgaard“, er der indkommet en Afhandling med Motto: „*Opposita, juxta se posita, magis illucescunt.*“

Denne Afhandling indeholder ikke en Løsning af Opgaven, men kun enkelte spredte, for en stor Del uvæsentlige, Bidrag til en saadan. Bortset fra mange, ofte betydelige Fejl i Enkelthederne, maa vi som Hovedmangler ved Arbejdet fremhæve, at Forfatteren ikke har forstaaet at skjelne mellem Lyd og Lydbetegnelse, ligesom de Forandringer, der virkelig have deres Grund i Udtalen (ere rent fonetiske), stadig sammenblandes med Overgange af helt anden Art (Ligedannelse o. s. v.). Høysgaards egne Arbejder ere kun højst ufuldstændig benyttede (det vigtige „Anhang til den accentuerede Grammatika“ fra 1769 har Forfatteren ikke engang kjendt), de øvrige Kilder, der tjene til at oplyse Udtalen, ere valgte og brugte uden Kritik, og Afhandlingen røber en paafaldende Mangel paa Kjendskab til den herhen hørende sprogvidenskabelige Literatur (af Forfattere, der have behandlet „Toneholdene“, nævnes kun Høysgaard og N. M. Petersen, men hverken Rask eller andre). Hertil kommer, at Fremstillingen ofte er uklar, og at vi helt igjennem savne videnskabelig Form og Methode.

Som Følge af disse mange og store Mangler er det ikke lykkedes Forfatteren blot tilnærmelsesvis at give — hvad Opgaven krævede — en nogenlunde fyldig, klar og overskuelig Fremstilling af Høysgaards og hans samtidiges Udtale i Forhold til Nutidens, og vi kunne derfor ikke tilkjende ham nogen Belønning.

Kjøbenhavn, den 7de Marts 1882.

K. Gislason.

Svend Grundtvig.

Ludv. F. A. Wimmer.

VII. Den romansk-filologiske Afhandling. Til Besvarelse af den for Aaret 1880—81 i romansk Filologi udsatte Opgave: „En Udsigt over den oldfranske episke Digtning i dens forskjellige Forgreninger med nøjagtige kronologiske og bibliografiske Oplysninger“ er der indkommet en Afhandling med Motto: „*L'individualité de la patrie est inscrite au front des littératures, et, pour connaître pleinement les peuples, il faut connaître non-seulement ce qu'ils ont fait, mais aussi ce qu'ils ont écrit*“ (É. Littré).

Efter en kort Fremstilling af den franske Heltedigtningens historiske Udvikling giver Forfatteren en ret fyldig Udsigt over dens Indhold, idet han, som rimeligt er, dvæler længere ved den egentlig nationale Retning, end ved de to Kredse, den bretonske og den klassiske, der sædvanligvis, i Henhold til en Ytring af Jehan Bodel, opstilles som sideordnede med hin. Efter en Oversigt over den franske Heltedigtningens Forplantelse til de andre evropæiske Folk følger dernæst et helt Afsnit om de oldfranske Digtere, om Heltedigtens Bygning, om deres Betydning og Værd, om deres Forhold til Historien osv., og endelig en Bibliografi, der maa siges at være baade saa udførlig og paalidelig, som den paa nogen Maade kunde ventes.

Forfatteren viser sig stadig at være vel kjendt med den omfattende Literatur, han har behandlet, og at have Øje for Betydningen af de mange Spørgsmaal, hvortil hans Æmne giver Anledning. Selv om vi paa et eller andet mindre Punkt kunne have nogen Betænkelighed ved ganske at slutte os til hans Mening, tage vi derfor ikke i Betænkning at erklære hans Arbejde for fuldkommen værdigt til at belønnes med Universitetets Prismedaille.

Kjøbenhavn, den 9de Marts 1882.

Thor Sundby.

Svend Grundtvig.

VIII. Den mathematiske Afhandling. Som Besvarelse af Universitetets mathematiske Prisopgave for 1880—81.

„Indhyllingsfladerne for de Planer, hvis Skæringskurver med to givne Flader af anden Orden tilfredsstille Betingelserne $A_{112}=0$ eller $A_{122}=0$, hvor A_{112} og A_{122} have de samme Betydninger som i Clebsch: Vorlesungen über Geometrie, bearbeitet und herausgegeben von Lindemann S. 291, ønskes undersøgte, saa vel i Almindelighed som i de vigtigste af de Tilfælde, hvor de givne Fladers Former eller Beliggenheder mod hinanden ere underkastede specielle Betingelser“, er der indkommet en Afhandling med Motto: „Gutta cavat lapidem.“

Den stillede Opgave peger vel nærmest hen paa en analytisk Undersøgelse; men der er intet i dens Ordlyd, som udelukker en syntetisk Behandling, for hvilken den er gjort til Gjenstand i den foreliggende Afhandling, efter at Forfatteren først i Indledningen har vist, at han ved, hvorledes den kunde underkastes en smuk algebraisk Behandling. Valget af den syntetiske Vej har vist sig at passe godt for Forfatteren, idet den Frihed, som Opgaven giver i Henseende til Valget af Undersøgelsesæmner inden for det opgivne Omraade, har givet ham Lejlighed til at lægge den for en Synthetiker vigtige Evne for Dagen til at stille sig selv Spørgsmaal og at tage selvstændigt Initiativ til Undersøgelser samt bemærke, hvad der ligger i fundne Resultater, og hvortil de videre kunne bruges. De ofte vanskelige Undersøgelser gennemføres tillige paalidelig og fuldstændig, saa man overalt føler sig tryk over for de vundne Resultater, om man end beklager, at Forfatteren ikke altid har anvendt den samme Omhu paa at undgaa Fejl i Udregning af saadanne Koefficienter, hvis Værdier øjensynlig ingen Betydning havde for den foreliggende Undersøgelse. Literaturen benyttes med Opmærksomhed og Forstand, om end i for lille et Omfang, hvorved Forfatteren vist nok navnlig i det sidste større Afsnit kommer til at betragte flere kjendte Resultater som nye. Hans egen Udvikling af dem er imidlertid fuldkommen selvstændig. Fremstillingen giver et ret tydeligt Billede af Forfatterens frugtbare og klare Tankegang.

Det enkelte Forbehold, som vi have taget i denne anerkjendende Udtalelse om det foreliggende Arbejde, er ikke et saadant, som kan hindre os i at erklære det fuldkommen værdigt til Universitetets Guldmedaille.

Kjøbenhavn, den 9de Marts 1882.

Adolph Steen.

Thiele.

H. G. Zeuthen.

IX. Den fysiske Afhandling. Som Besvarelse af den fysiske Prisopgave er der indkommet en Afhandling med Motto:

„Den Fornuft, Videnskaben søger i Alt, er den uendelige, den fuldkomne, den evige, kort den guddommelige. At see den klart i Alt er Visdom. — Det er aabenbart, at denne Opgave er uendelig. Derfor kan Videnskabsdyrkeren ikke kalde sig en Vis, men kun en Visdomssøger.“ (H. C. Ørsted.)

Forfatteren til denne Afhandling har ved en skjønsom Benyttelse af Literaturen givet en klar og meget fuldstændig Behandling af sit Æmne. Han har maaske vel meget ladet sig lokke til at medtage de ved de anvendte Forsøgsmetoder vundne Resultater; men er derved kommet noget nærmere ind paa den experimentale Detail, og giver derved tillige et Billede af den Nøjagtighed, Methoden medfører. Fremstillingen udmærker sig i det hele ved Klarhed, kun paa enkelte Steder har Forfatteren ladet sig paavirke af de fremmede Sprog til at bruge mindre heldige Udtryk; men da de derved opstaaede Uklarheder let kunne rettes, maa vi, seende hen til Afhandlingens mange gode Sider, tilkjende dens Forfatter Prisen.

Kjøbenhavn, den 14de Februar 1882.

C. Holten.

Julius Thomsen.

S. M. Jørgensen.

De for Aaret 1881—82 udsatte Prisopgaver vare følgende:

1. Theologi. En Sammenligning imellem Luther og Kalvin som Fortolkere af den hellige Skrift. 2. Lovkyndighed. At fremstille Reglerne om Soterritoriet efter Folkeretten og dansk Ret. 3. Statsvidenskab. Hvilken Indflydelse har Nordamerikas Indførsel og Udførsel i de sidste 10 à 15 Aar ud-

øvet paa Produktions- og Afsætningsforholdene i Evropa og navnlig i Danmark?

4. Lægevidenskab. Der ønskes en Fremstilling, støttet til Dels paa egne Iagttagelser eller Undersøgelser af, hvorledes de ved Kontusion frembragte Blodudtrædninger kunne forholde sig, og hvilke Omstændigheder særlig kunne betinge Forskjelligheden i Forløbet.

5. Filosofi. Der ønskes en Undersøgelse af Forholdet mellem empirisk Psykologi og filosofisk Erkendelsestheori, med specielt Hensyn til Kants „*Critik der reinen Vernunft*“.

6. Historie. Hvilke Aarsager, indre og ydre, bevirkede, at Danmarks Rige, som de første Valdemarer havde efterladt stærkt, efterhaanden mere og mere svækkedes, indtil det under Kristoffer den anden opløstes?

7. Klassisk Filologi. Om Dannelsen af sammensatte Substantiver og Adjektiver i det latinske Sprog og deres Forekomst til forskjellige Tider. *Exponatur, quibus rationibus sermo Latinus per varia tempora substantiva et adjectiva composuerit.*

8. Østerlandsk Filologi. Kritisk at undersøge, hvilke Skrifter der med Rette kunne tillægges Kalidasa, Sakuntalas Forfatter.

9. Nordisk Filologi. Der ønskes en kritisk Samling og Vurdering af alt det i den oldnordiske Literatur (afset fra „*Sæmundar Edda*“ saa vel som fra *Gylfaginning* og *Bragarædur*), der indeholder tydelige eller tilsyneladende Levninger eller Eftervirkninger af en forkristelig Religion i Norden.

10. Engelsk Filologi. At give en Oversigt over Sprogform og Dialekt i Wycliffe's og hans Forgængeres Oversættelser af bibelske Bøger.

11. Mathematik og Astronomi. At give en samlet og med nye Exempler forøget Fremstilling af de Tilfælde, i hvilke det er lykkedes i endelig Form at gennemføre Integrationen af Differentialligningerne: $r \frac{d^2x}{dt^2} + xq = 0$ og $r \frac{d^2y}{dt^2} + yq = 0$ for et materielt Punkts Bevægelse om et tiltrækkende Punkt, idet q paa forskjellige Maader er Funktion af $r = \sqrt{x^2 + y^2}$, af $\frac{dr}{dt}$, $\frac{d^2r}{dt^2}$, samt af t .

12. Fysik og Kemi. En historisk-kritisk Fremstilling af de Forsøg, hvorved Grundstoffernes Atomtal ere bestemte.

13. Naturhistorie. Der ønskes en Række selvstændige Iagttagelser over Unio- og Anadonta-Yngelens Liv og Udvikling, efter at den har forladt Moderen, og af denne Yngels Forhold til de hos os i samme Indvande forekommende Ferskvandsfisk — alt under stadig Hensyntagen til de enkelte nyere Iagttagelser i fremmede Lande. Besvarelsen maa ledsages med Figurer og Præparater og støtte sig til forudskikkede korte Skildringer af de valgte Lokalteter for Iagttagelserne.

VI. Akademiske Promotioner.

I Aaret 1881—82 have 13 Promotioner fundet Sted, idet der er tildelt en den juridiske, otte den medicinske og fire den filosofiske Doktorgrad.

Cand. philos. Ernst Frederik Vilhelm von der Recke, se Univ. Aarb. 1880—81 S. 1124, forsvarede den 10. Oktbr. 1881 sin for den filosofiske Doktorgrad skrevne Afhandling: „*Principerne for den danske Verskunst efter dens historiske og systematiske Udvikling*“. Paa Embeds Vegne opponerede Proff. Dr. J. L. Ussing og Dr. Svend Grundtvig, af Tilhørerne Dr. phil. Carl F. V. Rosenberg og Docent G. Brynjulfson. Graden meddelt den 1. Novbr. 1881.

Underakkoucher Sophus Julius Christian Meyer (Lægeexamen i Juni 1872)